

CARME MORENILLA

“Escolteu la veu de tots...”

Fa pocs dies la societat valenciana, amb escasses excepcions, ha saludat la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), la qual cosa molts creïem que tardaria prou més en produir-se, i, a més a més, que si en un cas es feia, els que defensen els postulats acadèmics en matèria lingüística quedarien més malparats del que estan, almenys en principi i ara per ara. Aquest sector, important qualitativament, atès que l'integren la majoria dels que conreen oralment i per escrit la nostra llengua, ha manifestat obertament l'esperança que la creació d'aquest organisme serveixa per superar l'escenari anterior. Tot i que es reconega que en realitat no és necessari un nou organisme competent en matèria lingüística, ja que per això ja hi ha l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, també cal reconèixer que el conflicte sociopolític pot superar-se amb una actuació correcta d'aquest organisme. Però no sols d'aquest.

Creiem que sectors majoritaris de la societat han acollit aquesta Acadèmia amb un entusiasme que cal considerar excessiu perquè pareix que, sols pel fet d'existir, tota sola solucionarà tots els problemes, assossegarrà el conflicte sociopolític i potenciarà l'ús de la nostra llengua. En la situació que tenim, amb una llengua minoritzada, infravalorada socialment i culturalment per amplis sectors de la societat, amb un estancament, si no és retrocés, de les polítiques de potenciació del seu ús, cap organisme per si mateix, tot sol, pot superar els entrebancs.

En aquest context és imprescindible la col·laboració de tots, tant a títol personal com des de les instàncies on estem o participem. Després de la clarificació primera de la situació actual que es conclou de la llista d'acadèmics aprovada per les Corts Valencianes, és ara el moment d'intensificar, d'una banda, la promoció de l'ús del valencià a tots els àmbits socials i culturals (la vida política, mitjans de comunicació, escoles i universitats, celebracions religioses, activitats cultu-

rals de tota mena, etc.), així com, de l'altra, elevar gradualment el nivell del valencià estàndard que s'utilitza en aquests àmbits, més que més per la gran repercussió que té l'estàndard dels mitjans de comunicació i d'àmbits acadèmics d'ample abast, com ara la Junta Qualificadora de Coneixements de València.

Per a una llengua tan maltractada en l'àmbit cultural com la nostra, és imprescindible que es porte endavant un especial esforç per promoure l'ús culte, que cal que s'incentive mitjançant accions concretes que comporten el millor coneix-

“L'AVL té una elevada missió encomanada, una missió que és de tots i en la qual tots tenim el deure de col·laborar”

xement de la literatura i la gramàtica. En aquesta mateixa direcció, a més de l'acceptació dins del valencià estàndard de les variants majoritàries del País Valencià pel que fa als diversos nivells lingüístics, cal que no siguin excloses les variants que són pròpies de tots els territoris de la nostra llengua, així com és imprescindible que l'IEC s'esforce per acceptar no sols les variants majoritàries de la llengua al Principat, sinó també les variants majoritàries al País Valencià.

Aquesta elevació del nivell culte de la llengua i l'enriquiment mutu que implica cal que s'acompleixa amb la fermesa que necessita una llengua maltractada, però també amb la flexibilitat i la prudència que requereix una societat casti-

gada per batalles estèrils, una societat que no cal necessàriament que sàpia d'evolucions fonètiques ni etimologies, però que cal que vulga utilitzar correctament la llengua que li es pròpia, i que cal que senta com a pròpia.

Aquesta no és funció sols de l'AVL, cal que tots plegats col·laborem en aquesta tasca de seguida, sense esperar els informes i dictàmens del nou organisme. I cal que ho fem per tal d'estimular i difondre els resultats de la seua activitat. Per aquesta tasca cal que tots mirem cap al futur, i que del passat extraguem la saviesa que ens evite, a uns i a altres, tornar a caure en antics errors. Superat el vell escenari de lluita fratricida, l'AVL, des d'una legitimitat nova, plural i no excloent, té una elevada missió encomanada, una missió que és de tots i en la qual tots tenim el deure de col·laborar. “Escolteu la veu de tots...”, clama el poeta cantor. Però abans d'alçar les nostres veus, pensem. Els que des d'una legitimitat, que segons pareix ells senten ignorada o amenaçada, llancen veus amb exigències de reconeixements immediats impossibles, els que des d'altra legitimitat, amb una tenacitat digna d'una millor tasca, llancen acusacions de traïdor, pareixen ignorar el nou escenari, pareixen ignorar també l'esforç, el sacrifici personal en ares d'una elevada tasca col·lectiva. Per resoldre un problema, el primer de tot és pendre consciència de la seua existència. Pretendre que el problema no existeix, encara que s'accepte que el problema ha estat creat, és desfer el camí fet, tornar a les velles posicions, al vell escenari, caure en els vells errors. Abans de parlar, pensem. No ens deixem arrossegar de nou per les passions. On les passions imperen, hem de moure'ns amb la raó. Allò que té sentit i és lícit en una situació de confrontació i negociació no té sentit en aquest nou escenari. “Donem una oportunitat a la pau.”

*Professora de Filologia Clàssica
a la Universitat de València*